

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Nelli Stipaničev, u pravnoj stvari tužitelja SERGIO PRODAN vl. 'STIL AUTO' iz Poreča, M. Vlašića 41A, OIB: 72739130487, koje zastupa odvjetnik Ivan Župan, odvjetnica Melita Babić i odvjetnik Luka Antunović iz Odvjetničkog društva Župan, Babić & Antunović d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Horvatova ulica 80A, protiv tuženika GENERALI OSIGURANJE d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska Avenija 1b, OIB: 10840749604, koje zastupa punomoćnik Igor Habulinec, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. rujna 2026., u prisutnosti z. punomoćnika tužitelja Maja Mandić, odvjetnički vježbenik i punomoćnika tuženika, s danom objave 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Nalaže se tuženiku GENERALI OSIGURANJE d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska Avenija 1b, OIB: 10840749604, isplatiti tužitelju SERGIO PRODAN vl. 'STIL AUTO' iz Poreča, M. Vlašića 41A, OIB: 72739130487, ukupan iznos od 430,16 EUR (slovima: četrsto trideset eura i šesnaest centi) zajedno s pripadajućom zakonskom zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja 2024. godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja 2024. godine, tekućom od dana 01. ožujka 2024. godine pa do isplate, u roku od 15 dana.
- II. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 662,50 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 01. siječnja, a za

drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da u prometnoj nezgodi koja se dogodila 24. rujna 2023. godine nastala je šteta na vozilu, marke i tip TOYOTA COROLLA, reg. oznake PU 4240 A, u vlasništvu oštećenika - ELENA VOIVODA iz Poreča, Hvarska 16, OIB: 05284477769. Predmetnu štetu tuženik je obvezan nadoknaditi kao odgovorni osiguratelj sukladno polici kasko osiguranja oštećenika, prema odredbama Zakona o osiguranju (NN 30/15., 112/18., 63/20., 133/20., 151/22.) te Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.). Oštećenik je štetni događaj prijavio tuženiku te su djelatnici tuženika dana 13. studenog 2023. godine procijenili štetu i napravili zapisnik o izvidu štete, referentni broj: 2310450005-OSNOVANI+ 1. NAKNADNI. Visina štete sukladno izvidu šteta tuženika ne obvezuje niti osiguranje niti oštećenika (niti servis koji vrši popravak), što i sam tuženik navodi u svom izvidu štete, a isto nije sukladno niti pozitivnim propisima RH. Tuženik je utvrdio da je šteta pravno osnovana te je poslao obavijest oštećeniku o izvršenoj uplati štete (nalog za isplatu), međutim tuženik je samo djelomično podmirio iznos predmetne štete. Dakle, nakon štetnog događaja oštećenik je svoje vozilo odlučio popraviti kod tužitelja čija je primarna djelatnost popravak vozila (limarija i lakiranje). Tužitelj je predmetno vozilo sukladno zahtjevu vlasnika popravio, odnosno vratio u stanje kakvo je bilo prije nastanka štetnog događaja, a sve sukladno pravilima struke. Oštećenik kao potrošač ima pravo svojom slobodnom voljom odabrati gdje će svoje vozilo popraviti i ne treba odabrati za popravak vozila onaj servis koji je ugovorni partner tuženika. O svemu su jasno i decidirano svoja stajališta iznijeli Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja kao i Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga. Oštećenik je za svoj popravak odabrao tužitelja, koji ima službenu cijenu sata rada po kojoj radi. Uvjetima police obveznog/kasko osiguranja nije (niti ne smije biti) određeno po kojoj cijeni će drugi poslovni subjekt izvršavati svoj rad niti ne smije biti određeno gdje će se popravljati vozilo. Tužitelj je vozilo preuzeo i izvršio popravak prema pravilima struke te je za svoju uslugu ispostavio račun, br. 4/1/2 a koji račun u ukupnom iznosu od 3.912,41 EUR (PDV uključen) je dužan podmiriti tuženik kako bi nadoknadio štetu oštećeniku. Tužitelj je račun popravka poslao na ovjeru i znanje tuženiku putem e-maila te je tuženik odgovorio i ovjerio odnosno likvidirao račun, ali samo na iznos od 3.482,25 EUR. Razliku od 430,16 EUR po računu koji tuženik nije platio, isti opravdava da je to cijena rada limara i lakirera koji oni priznaju. Upravo ta razlika o cijeni rada je predmet ovoga spora koji je dužan podmiriti tuženik. Dakle, tuženik sasvim neosnovano sebi uzima pravo da određuje cijenu sata rada/usluge drugog gospodarskog subjekta. Osiguravajuća društva imaju informacije o „prosječnim” cijenama popravka vozila drugih gospodarskih subjekata što je suprotno Zakonu o zaštiti tržišnog natjecanja. Naime, svaki gospodarski subjekt radi i ima pravo raditi prema cijenama izvješnim u svojim službenim prostorijama koje su odredili u skladu sa zakonom. Posebno je indikativno što na izvidu štete (na koji se sam poziva tuženik) tuženik nije naznačio cijenu sata rada koju priznaje za limarske i lakirerske radove, a tužitelj je likvidirao njegov rad na 40,00 EUR / sat plus PDV u ovoj šteti. Naime, navedeno dokazuje kako

tuženik priznaje cijene proizvoljno. Tužitelj ističe da je službena cijena sata rada njegove radionice 40,00 EUR / sat plus PDV. Prema načelima tržišnog natjecanja svaki poslovni subjekt ima pravo raditi po satnicama koje sam odredi u zakonski određenom poslovnom prostoru. Obzirom na prethodno navedeno oštećenik / ustupitelj kao vlasnik popravljenog vozila i ovlaštena osoba tužitelja su sklopili dana 13. ožujka 2024. godine ugovor o ustupanju tražbine radi ispunjenja koji je ustupitelj prenio potraživanje u iznosu od 430,16 EUR na primatelja tj. tužitelja, o čemu je obaviješten ovdje tuženik. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev pobliže opisan u izrijeci presude u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu, navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, a tužbeni zahtjev osporava se kako u osnovu tako i u visini. Naime, tužitelj u točki II. tužbe navodi da je u prometnoj nezgodi koja se dogodila dana 24. rujna 2023. godine nastala šteta na vozilu marke i tip TOYOTA COROLLA, reg. oznake PU 4240 A u vlasništvu oštećenika Elene Voivoda, te se dalje navodi da je tuženik u obvezi predmetnu štetu nadoknaditi sukladno polici kasko osiguranja oštećenika koju isti ima ugovorenu kod tuženika, prema odredbama Zakona o osiguranju te Zakona o obveznim odnosima. Obzirom da tužitelj u tužbi nije naveo broj police kasko osiguranja temeljem koje potražuje isplatu od tuženika u ovom postupku, to se tuženik za sada ne može očitovati o pasivnoj legitimaciji. Tuženik ističe da je isplatom iznosa od 3.482,25 EUR u cijelosti naknadio štetu na vozilu oštećenika koja je nastala u prometnoj nezgodi od dana 24. rujna 2023. godine. Također, iz Ugovora o ustupanju tražbine radi ispunjenja od 12. ožujka 2024. godine proizlazi da Ustupitelj Elena Voivoda ima potraživanje prema tuženiku kao dužniku u iznosu od 430,16 EUR, a sve prema računu popravka br. 4/1/2 od 30.01. 2024., koji račun je izdan od strane ovdje tužitelja. No, navedeni račun izdao je tužitelj kao vjerovnik, dok je po navedenim računima dužnik Elena Voivoda, pa se dakle radi o obvezno pravnom odnosu koji se tiče isključivo tužitelja i Elena Voivoda, ali ne i tuženika, odnosno Ustupitelj temeljem navedenog računa ne može imati i nema nikakvu tražbinu prema tuženiku koja bi mogla biti predmetom ustupanja. Dakle, ugovorom o ustupanju Ustupitelj u biti svoje dugovanje, koje ima prema tužitelju po računu popravka br. 4/1/2 od 30.01. 2024, ustupio istom tom vjerovniku koji je ujedno i tužitelj u ovom postupku. Slijedom navedenog, tražbina oštećenika/Ustupitelja prema ovdje tuženiku je isplatom iznosa od 3.482,25 EUR prestala, pa sukladno tome oštećeni nije mogao Ugovorom o ustupanju na pravno valjan način ustupiti nepostojeću tražbinu ovdje tužitelju, pa se ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja. Nadalje, tuženik je kao osiguravajuće društvo prilikom rješavanja odštetnog zahtjeva, a na temelju sklopljenog ugovora o osiguranju, odnosno izdane police osiguranja te pripadajućih uvjeta, ovlašten i dužan procjenjivati koliko iznosi primjerena osigurnina koja se isplaćuje po ugovoru o osiguranju. Oštećena osoba je sukladno odredbi članka 5. ZOO-a kao sudionik tog obveznog odnosa temeljem ugovora o osiguranju, dužna surađivati s osiguravajućim društvom radi potpunog i urednog ispunjenja obveza i ostvarivanja prava u tim odnosima. Tuženik također ističe da je oštećena osoba u postupku ostvarivanja prava na naknadu štete iz ugovora o osiguranju, dužna ponašati se pažnjom dobrog domaćina, a kako to nalaže odredba članka 10. ZOO-a. Pažnja dobrog domaćina u konkretnoj situaciji tj. kod popravka oštećenog vozila, podrazumijeva odabir najpovoljnijeg ponuđača – auto

servisne radionice u mjestu prebivališta oštećenika, uz uvjet da je u prvom redu zadovoljen kriterij kvalitete popravka. Razvidno je da oštećenik prilikom odabira auto servisne radionice nije postupio pažnjom dobrog domaćina, tim više što u mjestu prebivališta oštećene osobe postoje auto servisne radionice iste statusne i kvalitativne kategorije koje imaju niže cijene sata rada i potrošnog materijala od onih koje su iskazane na računu koje je izdao tužitelj pri čemu oštećenik očigledno nije postupio po načelu dobrog domaćina. Isto tako u okviru predmetne obveze postupanja pažnjom dobrog domaćina sporno je zbog čega je oštećenik izdao punomoć tužitelju odnosno prenio svoje eventualno potraživanje naknade štete na tužitelja kada se tužitelj očito ne bavi otkupom i naplatom takvih otkupljenih potraživanja i kada je očito tim činom postupio suprotno navedenom načelu. Dakle, kako tužitelj otkup i naplatu potraživanja nema navedene kao djelatnosti odnosno predmet poslovanja koji je upisan u obrtnom registru, to dovodi u pitanje zakonitost takvog poslovanja tužitelja, jer na takav način isti krši odredbe Zakona o zabrani i sprječavanju obavljanja neregistrirane djelatnosti (NN 61/11, 66/19). U konkretnom slučaju radi se o naknadi štete u vidu naknade troškova popravka vozila. Naime, smisao instituta naknade štete je da se oštećena stvar dovede u stanje prije štete, a u slučaju kad je stvar oštećena pa je sam oštećenik dade popraviti, štetnik mu je dužan naknaditi troškove, ali ne bilo koje troškove, već samo one koji su bili nužni i potrebni da se oštećena stvar dovede u prvobitno stanje. Prema tome, naknada štete kao ekvivalent u novcu ne smije biti ni veća ni manja od štete koju je oštećenik stvarno pretrpio. Dakle, to znači da bi oštećenik morao dokazati da iznosom koji mu je isplaćen s osnova štete na vozilu od strane tuženika svoje vozilo nije mogao dovesti u stanje u kakvom je to vozilo bilo prije prometne nezgode. Tuženik je za predviđeno trajanje radova na vozilu odredio 14,7 sati pri čemu je obračunao svaki radni sat po cijeni od 16,00 EUR + PDV za neovlaštene servise, a što je iznos koji za se popravka vozila mogao obaviti u ovlaštenom servisu za vozila, pa je isplaćeni iznos štete od 3.482,25 EUR dovoljan da se oštećenikovo stanje automobila dovede u ono stanje u kojem se nalazilo da nije bilo predmetne prometne nesreće, a prilikom gore navedenog izračuna naknade štete tuženik je uzeo u obzir sve tvorničke normative, kao i cijena radnih sati i potrošnog materijala. Dakle, oštećenik ne može potraživati veću naknadu od one koja mu pripada, odnosno naknada ne može biti viša od prouzročene štete, što bi u konkretnom primjeru bila satnica od 16,00 EUR + PDV jer se navedenom satnicom postiže svrha povrata u prijašnje stanje, a sve preko toga bi trebalo biti tumačeno kao pretjerana naknada po ugovoru o osiguranju (neopravdano bogaćenje) ili doprinos oštećenika neopravdanom uvećanju naknade na temelju ugovora o osiguranju, a što prema tuženiku nije dozvoljeno niti osnovano, a iz samog računa tužitelja vidljivo je da su troškovi potrošnog materijala limara veći od iznosa predviđenog izvidom štete, pa očigledno niti popravak vozila nije obavljen u skladu s izvidom štete. Oštećenik niti u mirnom postupku, niti u tužbi nisu priloženi odnosno predloženi dokazi temeljem kojih bi se moglo utvrditi upravo to - da isplaćenim iznosom od strane tuženika oštećenik nije bio u mogućnosti dovesti svoje vozilo u stanje prije nezgode. Napominje se da je tuženik u izvidu štete jasno naveo cijenu sata rada koju priznaje, pa ako tužitelj po navedenoj cijeni sata rada nije mogao popraviti vozilo oštećenika, tada nije niti trebao primiti na popravak vozilo oštećenika, što znači da popravak vozila nije obavljen u skladu s izvidom štete, pa sukladno tome oštećenik na tužitelja nije niti mogao prenijeti više prava nego što bi ih on

sam eventualno imao prema tuženiku. Nije sporno da tužitelj može cijenu svog sata odrediti na način kako to njemu odgovara, no to ne znači i da ta cijena mora biti i plaćena, jer je smisao instituta naknade štete isplatiti onaj novčani iznos naknade štete koji je dovoljan da se oštećena stvar dovede u stanje kakvo je bilo prije štete, jer naknada štete kao ekvivalent u novcu ne smije biti ni veća ni manja od štete koju je oštećenik stvarno pretrpio. Protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, isti predlaže odbiti, te tužitelja obvezati na naknadu troškova ovog postupka tuženiku.

3. Rješenjem Visokog trgovačkog suda od 22. siječnja 2026. ukinuta je presuda od 11. prosinca 2024. i predmet je vraćen na ponovno suđenje.
4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u: račun (list 59, 101 spisa), potvrda o isplati (list 10 spisa), izvid štete (list 60 spisa), nalog za isplatu (list 61 spisa), e-mail korespondenciju (list 62, 67 spisa), cjenik rada (list 63 spisa), Ugovor o ustupu potraživanja (list 64-65 spisa), dopis (list 66 spisa), izvadak iz obrtnog registra(list 18, 20-21 spisa), radni nalog i nalozi za isplatu (list 82-100 spisa), sudska praksa u spisu.
5. Sud nije provodio predloženo prometno vještačenje iz razloga koji će biti navedeni kasnije u obrazloženju, a nije smatrao potrebnim, imajući u vidu dokumentaciju u spisu i provedene dokaze te utvrđenja temeljem istih. Sud je također odlučio da neće provoditi dokaz saslušanjem svjedoka kojeg je predložio tužitelj, odnosno svjedoka Elene Voivoda, jer je zaključio da predmetno saslušanje nije potrebno niti svrsishodno.
6. Sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.
7. Među strankama su u konkretnom predmetu sporne osnova i visina tužbenog zahtjeva. Aktivna i pasivna legitimacija.
8. Uvidom u Izvide štete tuženika (list 60 spisa), račun (list 59 spisa), te potvrda o uplati (list 61 spisa), utvrđeno je da se isti odnose na vozilo reg. oznaka PU 4240 A, marke Toyota corolla, u vlasništvu Elene Voivoda, kao oštećenika. Tužitelj je pozivajući se na broj štete naveden u Izvidima štete tuženika izdao predmetni račun broj 4/1/2. Tuženik je s pozivom na broj navedenog tužiteljevog računa isplatio iznos od 3.482,25 EUR.
9. Imajući u vidu kako se u predmetnom postupku radi o sporu male vrijednosti sud nije provodio predloženo prometno vještačenje ocijenivši da bi utvrđivanje činjenica vezanih za utvrđivanje najniže i prosječne cijene sata rada neovlaštenih auto servisa, tj. visinu štete, provođenjem istog bilo povezano s nerazmjernim troškovima i teškoćama pa je u skladu s odredbom čl. 464.a ZPP-

a zaključio o visini štete po slobodnoj ocjeni uzimajući u obzir isprave u spisu kao i činjenicu da je tuženik platio dio računa.

10. Iz računa tužitelja broj 4/1/2 od 30. siječnja 2024. utvrđeno je da je tužitelj izvršio popravak vozila Eleni Voivodi za ukupnu cijenu od 3.912,41 EUR (s uključenim PDV-om po stopi od 25%). Nadalje, u navedenom računu je navedeno da je utrošena količina radnih sati 14,70, te natpisi blatobrana, staklo vrata, brtva vrata, obloga vrata, vanjsko ogledalo, kućište ogledala, instrument ploča, staklo ogledala, boja i potrošni materijal, a ista količina radnih sati i navedenog materijala proizlazi i iz tuženikovog Izvida štete (list 60 spisa). Računom tužitelja obračunata je cijena radnog sata od 40,00 EUR, uvećano za PDV. Uvidom u račun sud je utvrdio da su obračunati i svi dijelovi za zamjenu u skladu s kalkulacijom-izračunom cijene radnog sata i dijelova (list 60 spisa).
11. Tužitelj tužbom potražuje navedenu ukupnu razliku od 430,16 EUR uzimajući u obzir plaćanja koje je tuženik izvršio u mirnom postupku te je razlika do punog iznosa tužiteljevog računa predmet utuženja u ovom predmetu, a iz odgovora na tužbu proizlazi kako je sporna upravo satnica rada, odnosno razlika u cijeni radnog sata koje tuženik priznaje i cijene radnog sata koju tužitelj naplaćuje, odnosno koje je naplatio svojim računom za popravak vozila. Stoga je predmet naknade štete u ovom postupku isključivo naknada štete u vidu razlike cijene radnog sata koju je obračunao tužitelj i cijene radnog sata koju je procijenio tuženik u svojim izvidima štete.
12. Prema ocjeni ovog suda oštećenik nije dužan popraviti vozilo u onom servisu koji mu preporučio osiguravajuće društvo, već je ovlašten popraviti vozilo u bilo kojem servisu koji se bavi popravkom određene vrste vozila, po cijeni koju taj servis naplaćuje svojim klijentima. Okolnost što postoje i druge radionice u kojima bi cijena radnog sata bila jeftinija ne predstavlja doprinos oštećenika šteti u smislu odredbe čl. 1092. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22, dalje: ZOO). Poduzetnici, pa i oni koji se bave popravcima vozila, slobodno djeluju na tržištu te ne postoje opravdani razlozi zbog kojih bi oštećenici smjeli popravljati vozilo isključivo u servisu koji naplaćuje cijenu radnog sata koju priznaje tuženik. Tužitelj je oštećeniku naplatio onu cijenu koju naplaćuje prema cijenama koje naplaćuje.
13. Imajući u vidu da je cijena sata rada u računu tužitelja broj 4/1/2 ispostavljena u skladu s tužiteljevom cijenom radnog sata, i to u obujmu radnih sati koje je i sam tuženik utvrdio u svom izvidu štete, tužitelju je u odnosu na neplaćenu razliku cijene sata u smislu odredbe čl. 1046. ZOO-a nastala šteta koja se odnosi na razliku iznosa cijene sata rada koju tužitelj naplaćuje i cijene sata rada koju tuženik priznaje, pa mu je tuženik kao osiguratelj osobe odgovorne za štetu, s obzirom na valjani Ugovor o ustupu tražbine, dužan nadoknaditi utuženi iznos temeljem odredbe čl. 1085. st. 1. i 4. i odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a slijedom čega je odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.
14. Odredbom čl. 81. st. 1. ZOO-a propisano je da s tražbinom na primatelja prelaze i sporedna prava, u koja spada i pravo na kamatu, pa je na tužitelja prešlo i pravo oštećenika na zatezne kamate. Nadalje, uvidom u Ugovor o

ustupu potraživanja (list 64-65 spisa) sud je utvrdio da je tražbina ustupljena upravo na tužitelja stoga je neosnovan prigovor aktivne legitimacija, a pogledu pasivne legitimacije valja navesti da je isti prigovor neosnovan obzirom da je iz izvida štete vidljivo temeljem koje police osiguranja tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete.

15. Tužiteljev račun za popravak vozila ispostavljen je 30. siječnja 2024., te je u istome naznačen rok dospijeca 6. veljače 2024., stoga tuženik pada u zakašnjenje idućeg dana od dana dospijeca računa tužitelja, odnosno od 7. veljače 2024. od kojeg dana tužitelju nastaje šteta. Slijedom toga, valjalo je prihvatiti tužiteljev zahtjev za isplatom zatezne kamate na utuženi iznos od 1. ožujka 2024. do isplate(obzirom da je tužitelj tako tužbenim zahtjevom zatražio) i odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.
16. Odluku o visini stope zatezne kamate sud je donio u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a propisanu za ostale odnose s obzirom se ne radi o potraživanju iz trgovačkog ugovora.
17. Odluka o tužiteljevom zahtjevu za naknadom troškova parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 5., čl. 155. st 1. i 2. ZPP-a, Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 118/18, dalje: ZSP), prema zahtjevu za naknadu troškova (list 106 spisa) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22, dalje: Tarifa) uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora i to za tužbu, za pristup ročištima 30.10.2024.,16.09.2026., te za podnesak od 27.09.2024. za svaku radnju iznos od 100,00 eura, te za ročište za objavu presude 11.12.2024., za svaku iznos od 50,00 eura sve uvećano za iznos PDV-a (Tbr. 8.1. Tarife). Nadalje tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 100,00 eura, dakle sveukupno 662,50 eura te je odlučeno kao u toč. II. izreke presude. Odluku o zateznoj kamati na dosuđeni iznos parničnog troška sud je donio na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, dok je visinu stope zatezne kamate odredio u skladu sa odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu 29. listopada 2026.

Sudac:
Nelli Stipaničev

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovoga suda u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba protiv ove presude ne odgađa ovrhu (čl. 467.a ZPP-a). Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a, osim zbog

povrede iz čl. 354. st. 2 t. 3. ZPP. Žalba u kojoj su izneseni razlozi zbog kojih se ona ne može podnijeti bit će odbačena kao nedopuštena.

DNA:

1. SERGIO PRODAN vl. 'STIL AUTO' iz Poreča, M. Vlašića 41A, OIB: 72739130487, koje zastupa odvjetnik Ivan Župan, odvjetnica Melita Babić i odvjetnik Luka Antunović iz Odvjetničkog društva Župan, Babić & Antunović d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Horvatova ulica 80A,
2. GENERALI OSIGURANJE d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska Avenija 1b, OIB: 10840749604, koje zastupa punomoćnik Igor Habulinec, odvjetnik u Zagrebu

Dokument je elektronički potpisan:
NELLI STIPANIČEV

Vrijeme potpisivanja:
29-10-2026
10:55:40

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=STIPANIČEV
G=NELLI
CN=NELLI STIPANIČEV

Broj zapisa: **9-3088f-5dd32**

Kontrolni broj: **0cc07-53f42-66fcc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NELLI STIPANIČEV, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.